

стратегії підприємства. Фірма має визначитися, у чому хоче здобути конкурентні переваги: за рахунок контролю за витратами, диференціації чи фокусуванні на окремому сегменті ринку. Забезпечення конкурентоспроможності підприємства передбачає формування товарно-ринкової, ресурсно-ринкової, технологічної, соціальної, фінансово-інвестиційної, інтеграційної, управлінської стратегій.

Визначені напрямки підвищення конкурентоспроможності підприємства відображують агреговані комплекси дій з її забезпечення. Через складність та багатогранність проблеми конкурентоспроможності важко врахувати всі організаційно-економічні, технічні способи розв'язання задач з високим ступенем деталізації. Завдяки групуванню напрямків можна здійснювати цілеспрямований пошук шляхів спряження усіх основних компонентів управління підприємством для досягнення конкурентоспроможності.

1. Макаренко М.В. Підвищення конкурентоспроможності промислової продукції шляхом застосування ефективної маркетингової концепції збуту // Актуальні проблеми економіки. – 2008. – №1 (79). – с.26-34

2. Управління конкурентоспроможністю підприємства: навч. посіб./С.М. Клименко, Т.В. Омеляненко, Д.О. Барабась [та ін.]; Держ. вищ. навч. заклад "Київський нац. екон. ун-т ім. В. Гетьмана". – К.: КНЕУ, 2008. – 515 с.

РОЛЬ СОЦІАЛЬНОГО АСПЕКТУ В РОЗВИТКУ МІСТА

Галай А.О.

Науковий керівник – Волкова М.В., канд екон. наук, доцент

Під час розробки стратегії міста, зазвичай, беруть до уваги три основні проблеми. Перша: як стратегія буде фінансуватися, і, в свою чергу, які економічні вигоди вона може принести. Друге: навколишнє середовище міської інфраструктури, його вплив, а іноді і його власна стійкість. Три: як заручитися підтримкою місцевих зацікавлених сторін для реалізації проекту. Беручи до уваги екологічні, економічні та управлінські аспекти сталого розвитку, соціальний вимір часто є нижчим пріоритетом. Розробники іноді оцінюють вплив встановлених планів на соціальний стан і здоров'я, але не враховують соціальні фактори при плануванні і проектуванні. Міста – динамічні місця. Громадські зони, житло і транспортні вузли надають унікальну можливість для розробників створювати потенційні позитивні соціальні наслідки та вигоди, які сприяють державному розвитку в цілому.

Розробники досліджують, як планувальники, дизайнери і будівельники можуть інтегрувати соціальні цілі в ключові етапи планів розвитку, від концепції схеми, вибору дизайну до поточного моніторингу та оцінки, щоб забезпечити тривалі соціальні вигоди для спільнот. Ця

ідея «соціальної стійкості» - успішного функціонування і довгострокового існування спільнот - розвивається. Є кілька чітких прикладів того, як ця виникає парадигма може працювати для поліпшення практики міського розвитку в країнах, що розвиваються.

Великомасштабні політичні рішення мають далекосяжні соціальні наслідки, в той час як мелкомасштабні міські проекти можуть впливати на взаємодію людей один з одним. Сьогодні вимагає від розробників стратегій урахувати соціальні і культурні наслідки проектних рішень для конкретних спільнот і контекстів. Потім вони повинні докласти зусилля в своїх проектах для підтримки аналогічних позитивних результатів. Спосіб, яким соціальний внесок включається в міське проектування і будівництво, вимагає постійного моніторингу і оцінки. Це забезпечує досягнення соціальних цілей, виконання планів і кращу інформованість майбутніх проектів.

Хоча соціальна сфера ще не отримала той уваги, якої вона заслуговує, вона розвивається в розумінні необхідності враховувати соціальну стійкість. Соціальна стійкість може позитивно впливати на міські спільноти, це існування чітких, переконливих прикладів такого мислення в реальному світі.

1. Paul G. Lewis ; Max Neiman/ Custodians of Place : Governing the Growth and Development of Cities
2. Howard Gillette Jr/ Civitas by Design : Building Better Communities , from the Garden City to the New Urbanism
3. William H. Whyte/ City : Rediscovering the Center

ФУНКЦІОНАЛЬНИЙ ТА ПРОЦЕСНИЙ ПІДХОДИ В УПРАВЛІННІ БІЗНЕС-ПРОЦЕСАМИ НА ПІДПРИЄМСТВАХ

Білецька І.П.

Керівник – Боровик М.В., канд. екон. наук, доцент

В питаннях організації основних бізнес-процесів українські виробники перебувають на рівні 60-х років минулого сторіччя, що характеризується переважно тим що в економіці підприємств пріоритет віддається виробництву, головне завдання зводиться до пошуку шляхів зростання обсягів випуску продукції (тобто економії на масштабах) і підвищення ефективності виробництва (або оптимізації завантаження потужностей). Тривалість «життя» продукції, особливо промислової, складає в середньому понад 10 років, оновлення асортименту відбувається повільно і болісно для підприємств. Також українські підприємства не завжди готові до реальної конкуренції, особливо у глобальному аспекті. Передовим вважається масове виробництво, коли досягається максимальне завантаження виробничих потужностей, при цьому рі-